

sebnost gizdavo živi, al nihče da ne vé niti za njegovo ime niti za stan njegov. Da mora biti rodú plemenitega, to skazuje vsa njegova obnaša; nekteri pa kar naravnost pravijo, da je knez M... —

Ni bilo tedaj čuda, da je lepi tujec probudil občo pozornost, ter da se je ženski svet celi večer menil le o njem. Vse je gledalo in pričakovalo, hoče li tudi kaj plesati in katero gospodičino si bode v to izbral. Kakor je bilo iz njegove obnaše zaznati, dolgo si je zbiral „rajovko“, kar naenkrat pristopi k Milici in poprosi jo neskončno vljudno, naj pleše z njim. Da se je ona vrlo rada vdala v to, in da jej je srce ponosa in neizrekljivega veselja zaigralo, da jo je doletela taka sreča in odlika, verjel nam bode vsak bralec. Njena radost pa je še više priklopela, ko je po končanem plesu krasni tujec ostal pri nji, pričel se z njo razgovarjati, in sicer o rečeh, ki so bile, ne voda, ampak prava povodenj na njen mlin. Omenil je namreč bránja knjig in Milica se ni mogla prečuditi, s kako brihtnostjo in natanjnostjo je pretresoval zali tujec najnovejše romane od Sue-ta, Dumas-a in drugih slovečih pisateljev te vrste. Milica je pripovedovala, da jej je najbolj všeč „grof Monte Christo“, kar jej je njen plesavec pritrdil, češ, da je z njo čisto edinih misli, ter jo je priliznjeno pohvalil, da bere res take izbrane in odlične knjige. Tudi v drugem so se njune misli popolnoma skladale z njim, kakor da Bog vedi, od kdaj se že poznata. Ni čuda tedaj, da je prezali tujec po tretjem plesu že ugrabil Miličino srce, na katero je bila sirotica v svoji srečni raztresenosti paziti pozabila. Iz silne gorečnosti, s katero je ona o neznanem tujcu pred svojimi tovaršicami govorila in ga v zvezde celó gori nad tretje nebo kovala, spoznale so tudi one, kak plamen se je vnel v njenem osrčju. Kaj neki tudi zvitim mladim deklicam skritega ostane! — Tujec se je mudil celo noč poleg Milice, in tudi ona si ni želela družega društva. Vsaki trenutek bila je bolj omamljena od njegove mikavnosti, in ko sta se proti dnevu ločila in je Milico lepi nepoznanec spremil celó doli do kočije, stisnil jo za nježno ročico, ter jej jo poljubil, pa zraven še željo razodel, da bi se kmalu zopet videla, — bila je Milica vsa začarana po tujcu. Ne le srce, tudi duša je bila popolnoma njegova. (Dal. prih.)

Dopisi.

Iz Trsta. — Preiskovalna komisija iz Dunaja je že došla; načelnik jej je c. kr. ministerstva svetovalec baron Franc Hell (v imenu ministerstva notranjstva); pridružen mu je c. kr. namestništva svetovalec (bivši prov. delegat v Lombardo-Beneškem), gosp. Hieronim Alesani. Vsak dan od ene do treh komisija zaslišava vsakega, kateri jej ima kaj povedati ali pojasniti zastran undanjih dogodkov. Res čudno je pa to, da baron Hell v gostilničnem prostoru „Hotel de la Ville“ ljudi posluša a ne v sodniški sobi. — Pravijo, da okolični batalijon ne le da ne bode se razpusil, marveč še pomnoži da se, in da dobi častno ime (po cesarici) Elizabetin batalijon. — V sredo je prišel v Trst novi gospod deželni poglavar fml. Karol Moering, ter je precej prevzel opravila deželnega poglavarstva. V svojem razglasu pravi med drugim: „Jaz ne delam razločkov stanú, vere in narodnosti. Enake pravice vsem, postavna svoboda vsem! To je moje geslo. Ali na moje spoštovanje do postavnosti oklepa se trdni sklep, krepko in brez ozira na osobne razmere nasproti stopiti njim, ki pravo svobodo gazé, ker njenim postavam odrekujejo pokorščino, ali to svobodo za lastne namene nespodobno rabijo, mir in pokoj motijo, kateri kakor tuji rovarji bi se predrznili, roko stegniti zoper celoto države, katero

je čuječa previdnost poklicala, da izpolni visoko nalogo. Zaupanje in dobrohotnost, odkrito možovo srce Vam sem prinesel. Prinesite mi to tudi Vi.“ — „Vskipelo nam je srce — piše „Primorec“ — ko smo prebrali ta proglas. Vzvideli smo precej, da deželni poglavar, kar se žalibog tako redko godí, govori brez vseh predsodkov naravnost po svojem prepričanju, po svojem srcu. In to je največja vrednost njegovega proglasa, ker s tem si je pridobil zaupanje vseh dobromislečih ter prestrašil tisto peščico ljudi, kateri, če tudi pod javno pretvezo, da so svobodomisleči, tajno podpihajo ljudstvo zoper vse postave.“ — Bog daj, da se živo to zaupanje nikoli ne omaja.

Iz Istre 7. avg. — Kakor se čuje, „Italianissimi“ isterski se svojo peticijo, da bi bila gimnazija pazinska čisto talijanska, niso srečni. Da-si so nemški liberalci z „Italianissimi“ za talijansko gimnazijo glasovali in večino proti Svetčevej strani imeli, vendar je Istrijanom po minist. ukazu na slobodo dano izbrati si slavjanski ali nemški učni jezik — a ne talijanskega. Kako se bode zdaj ta stvar vredila, ne vemo še. — Marsikteremu kmetovalcu v naših suhih krajih bode drago znati, kdaj naj vsake vrste deteljo in travo seje, kjer setva pomladanska meseca junija ali julija večidel po suši pogine. Po svoji skušnji povem, da se setev jesenska, to je, setev septembarska povse lepo obnaša. Ona se pred zimo dobro vkorenini in na pomlad se že lahko kosí. Ako hočeš gotovo korenja (mrlina) imeti, sej ga tudi septembra meseca, drugače bode, spomladi vsejan, sicer kalil, al premalo vkorenjen po suši poginil, kakor se je letos večidel tukaj dogodilo. Zavaljo prodaje travnih semen naj se trgovci precej oglašé, in naj ne čakajo do aprila, kadar je že prepozno tudi za pomladansko setev.

Iz doljnega Štajarja 7. avg. J. V. (*Hvalevreden zvonár.*) V 30. listu „Novic“ t. l. je bilo vprašanje od kranjsko-goriške meje: kje bi dobili umetnega zvonarja, ki bi nam dobro vbrane zvonove po nizki ceni vlil in prelil? Odgovorim: v dunajskem Novem mestu, pod napisom: „Herrn Franz Hilzer, k. k. Hofglockengiesser in Wiener-Neustadt“; — ta daleč sloveči zvonar je mož zato, ki vam vse vaše pogoje izpolni. Prvič smo ga spoznali, ko je za Slovensko Bistrico na Štajarskem tri lepo vbrane zvonove vlil (veliki tehta nad 40 centov), ktere so milostljivi knezo-škof lavantinski 6. nedeljo po veliki noči posvetili. Po vsej okolici je Hilzerjevo ime lepo zaslovelo. Komaj 6 tednov preteče, in že drugič na slovenskem Štajarju zapojó kaj lepo vbrani in izvrstni godci iz slavne Hilzerjeve zvonarnice, in sicer v Špitaliču (fari Konjiške dekanije, tri ure od Celja) trije novi zvonovi, ktere so 5. julija t. l. milostljivi celjski opat posvetili in slovesno krstili, in sicer: velikega gospodarjem in gospodinjam na čast sv. Jožefa in sv. Ane z 28 centi in 85 funti, — srednjega mladenčem na slavo sv. Alojzija in Marije obiskanja (farne patrone) s 14 centi in 55 funti, — in malega dekletom v spomin na ime Marije brezmadežnega spočetja z 8 centi in 77 funti. Z močno in lično opravo vred veljajo 4570 goldinarjev. — Na železnici je bila (na prošnjo skrbnega gospoda župnika Dragotina Jakliča do vodstva južne železnice na Dunaji) voznina znižana na 39 kr. od centa od dunajskega Novega mesta do Poljičan za prepeljavanje sem in nazaj; bilo je namreč vse potrebno orodje zdvigovanje zvonov od tam sem pripejlano, in nazaj bojo tudi stari zvonovi poslani. Lepo vbrani glas in umetno delo zvonov s krasno opravo kaže izvrstnega mojstra, kajti zvonovom tem v celi okolici para ni. Plačilne prav lahke pogodbe pa oznanujejo ljudomilega, dobrosrčnega in potrpežljivega gospoda; le

poskusite sami in prepričali se boste resnice mojih besed. Vsem sosedom se je umetni zvonar močno prikupil, in so se za enako zvonjenje vneli, kakor ga v Špitaliču imajo, in že se Konjičani in Ločani pogovarjajo, da si hočejo tako zvonjenje pri g. Hilzerju omisliti. Lepa čast ti bodi miro- in bogoljubna Špitališka fara! da te novi duh cerkvi in duhovščini sovražnih liberalcev še ni okužil, ampak da še goreča krščanska ljubezen kakor nebeški pas veže tvoje ovčice z dušnim pastirjem; slava ti bodi, da tako sloveče zvonjenje imaš, da bi ga človek le poslušal in se mu veselja ginjeno srce taja. Pravijo, da po lepih zvonovih fara daleč slovi, po grdih pa smrdi. Še bolj pa povzdigne gorečnost do svoje cerkve vrlih Špitaličanov to, da so v teh hudih časih v tako malem številu (okoli 1000 duš) si tako lepo zvonjenje omislili in tudi že blizo polovico denarja skupaj spravili, akoravno do sedaj še niso peneza odrahtali. In to tudi zvonarja močno priporoča, ker ne sili ljudi, da bi krava poprej iz hleva šla, kakor pa zvonovi doidejo, ali da bi zvonove na upanje dobili za debele obresti. — Hilzerjev delovodja, ki je k vzdigovanju zvonov v turn sam prišel, je pravil, da je pri neki fari za plačilo trdo šlo in da so ga že drugi ljudje priganjali, naj toži; al Hilzer je odgovoril: „bojo že še z božjo pomočjo plačali“, in ko so čez 7 let svoj dolg poravnali, je rekel: „glejte, saj sem djal, bo že Bog dal, da bo z lepo šlo.“ Ni le to lepo? Bog ga živi! — Pošljem vam Hilzerjev zapisnik pod naslovom „Sursum Corda!“ za pregled, da vidite z imenom dežele, kraje in cerkve, katerim je od 1841. l. do danes vlil 497 čez 4 cente težkih zvonov, manjših ni štel.

Iz Kamnika. J. O. — Quousque tandem! — utegne kdo nevoljno vprašati — bote li še dremali vi Kamničanje? kako dolgo bote še odlašali očitno pričati svetu slovenskemu, da se tudi vi zavedate tega, kar mora drago in sveto biti, kakor slehernemu posamesnemu človeku, tako tudi vsemu narodu, ki hoče, da ga svet spoštuje? Dan danes se povsod bliska in treska: ni dovolj, da bi kar leno navskriž držali roke, pred seboj gledali v oblake in djali: naj pride, kar hoče! Morajo se tudi šibe lomiti, grmada kuriti in pihati, da se kadí, kadí! Da! prišel je čas izbuje in napredovanja. Kdor še zdaj nepremekljivo stoji, ta gré nazaj. Kdor tudi posihmal meži, utegne pozneje gledati — debelo! Bralec dragi! čakí, moram ti nekoliko pojasniti našega mesta okoliščine, da nas ne boš preostro in krivo sodil. Meščanje kamniški, večidel vsi pomorejo si s trudapolnimi rokami, bodi-si, da z raznimi obrtnijstvi in rokodelstvi, bodi-si, da mnogi tudi tekajo za brazdami po polji. Vrtoglave špekulante in večerne politikarje pri vrčkah piva bi pri nas kmalu slana vzela. Vsled tacega sicer lepega značaja našega mesta pa je celó naravno, da zanimanje in navduševanje za kaj blažega in vzvišenejega, kakor je samo blagostanje materialno, prihaja k nam celó polagoma — še le popoldan. „Slovenec“, „rodoljub“, „narodnost“, „čitalnica“ — ta in druga taka lepa imena čula so se tudi pri nas že precej davno in vskliknilo se sém ter tje: že veljá! naj veljá! a — kaj drugzega več še ne. Vsaka stvar, ki je dobra, hvali in priporoča se sama po sebi ter zadobi si pred ali pozneje posnemanje. Ko smo tedaj tukaj slišali o blagonosnem vspehu, kateri preko slovenskih krajin čitalnice tako izdatno dosega, jeli smo čutiti, da tudi nam je treba takošnega narodnega zavoda. In nahajalo se jih je kmalu število, ki so bili pripravljeni tudi z darežljivo roko pomagati mu na noge, in njih želja bi se bila gotovo že vresničila, al — živo smo pogrešali moža, ki bi bil s pravo in neusahljivo gorečnostjo vodil naše ljudi, budil jih in vnemal: moža tacega smo pogrešali milo, in — no pa posihmal bode že, počasi: „Illi inter sese magna vi

brachia tollunt.“ Saj, kar se dovaža ali vpeljuje v Kamnik, posebno reči, ki so fineje cene, gré nerado in trdo, da vse kar poka in škriplje*), kakor gorjanska kola v breg: „lani in letos nismo klali, lani in letos nismo klali“ itd.; kajti sredi mesta imamo klanec, jako napet. — Ali posihmal so vendar že premagane vse večje ovire: že živí čitalnica kamniška, in reči smem, da h koncu tega ali s početka prihodnjega meseca bode se slovesno odprla. — Tukajšnji pevski zbor, ki nam je s svojim lepo vbranim petjem dozda že marsikter lep popoldanček napravil, namerja neki tudi posvetiti svoje zmožnosti v prihodnje novorojenej čitalnici. Tudi v okolici kamniške se je hitro jela izbujati zavest národna. In tako utegne priti novo življenje v naš lepi kraj.

Iz Gorenškega 5. avg. — Da je, kakor v mestih, tako tudi po kmetih, čedalje več revnih ljudi, to je vsacemu le predobro znano, in človek bi moral imeti poseben velik žakelj denarja, da bi obdaroval ljudi, ki so res ubogi. Zato pa nevolja zgrabi človeka, ako vidi, da se ciganijo po svetu sleparji, ki vbogajme prosijo, pa niso milodara vredni. Naj povem eno tako sleparijo, ki smo jo doživeli te dni. Kot pogorelci so prišli unidan trije beračít in to z nemškim pismom županovim iz L., ktero potrjuje pogorelstvo. Ali je kmetiški župan res spisal ta nemški ubožni list ali ne, tega ne moremo vedeti; da pa je bila goljufija vmes, očitno je bilo iz tega, da na ta ubožni list je bil pritisnjen iz kakega farovškega spričala izrezan pečat z opisom „PFARR MOREUTSCH.“ Da pa tem ljudém, ki so se za pogorelce lagali, ni bil narejen ta ubožni list, očitno se je pokazalo iz tega, da so jo kar brž popihali „pogorelci“, ko je gospod ubožni list natančno ogledovati začel, in še čakali niso, da bi bili kaj — dobili.

Iz Ljubljane. (Mestni zbor), ki je bil 7. dne t. m. pod predsedstvom župana dr. Coste, je obravnaval mestno ubožnico. Ker ubožna kasa ne zmore vseh stroškov, iz mestne blagajnice pa se dosihmal ni nič dajalo ubozim, zato je komisija, ktera oskrbuje ubožne zadeve, nasvetovala zboru, naj sedanjo primanjstvo vzame mestna blagajnica na-se, in da se vprihodnje poravnajo stroški in dohodki ubožnice, naj se vpelje na dedšine (erbščine) davek po pol gold. od 100. Tako ravnajo tudi v Gradcu že od leta 1816. Temu predlogu pa ni pritrdil finančni odsek (kteremu poročevalec je bil odbornik Dežman), ampak nasvetoval je, naj se prodajo vse obligacije, ki so miloščini namenjene in le to naj se iz mestne kase dodá, kar čez to primanjkuje; vsi ubogi naj se popišejo; za zdaj število iz ubožnice obdarovanih 400 zmanjša na 350; nabirajo naj se prostovoljni darovi; na roko naj se poleti, kar koli je mogoče, ne daje miloščina, in „beraški strah“ z dozdanim plačilom od 240 gold. naj se odpravi. — Vsi ti predlogi so obveljali, in padel je dr. Orlov modri predlog: naj se mestni odbor obrne do deželne zboru, da se vstvari deželna postava, po kateri mora vsaka občina (soseska) za svoje reveže skrbeti. — Pravo je to, da se miloščina daje le takim, ki so res ubogi in da se denar ubozih ne trosi nevrednim; al tega pravila se je držala gotovo tudi dozda ubožna komisija, in nov popis mestnih beračev bode brž ko ne kazal, da bode število njih še veliko presešlo število od 400. Ljubljani je poslednjih 20 let odšlo mnogo zaslužka; tudi svobodna „obrotniška postava“ je pomno-

*) Naše meščane, vem, da s tem brž spominjam brezštevilnih barigelj, polovnjakov in četrtnjakov, ki leto za letom romajo po kamniškem klanecu v klet našega slovitega vinskega trgovca J. Rodé-ta, ki z zdravo in nepopačeno kapljo vinsko od nekaj že preskrbuje celo mesto, kakor tudi še znameniti del kranjske gorenške strani.

žila revščino, po kateri vsak na svoje roke more začeti rokodelstvo, potem pa se brž ženi in razun hlač ali čevljev še bolj pridno otroke dela, katerih živiti ne more, ako dela ne dobí ali sam zboli itd. Skušnje bodo menda učile, da je ubožna komisija se zavedala svojih dolžnosti in da ni trosila denarja brez prevdarka. Ako pa je revščina večja kakor blagajnica njena, ne bode trdosrčnost sama stvarila „nove aere“ — za ubožne zadeve.

— 8 učiteljev kranjskih ljudskih šol je c. k. ministerstvo na predlog deželnega odbora poklicalo v učilnico za kmetijstvo, ki bode na Dunaji ta in prihodnji mesec.

— Že tudi pri nas vidimo kako novo desetico in dvajsetico. Ličen denar je, pa tudi prav lohák; po notranji svoji vrednosti je le $\frac{9}{15}$ tega, kar po imenu veljá. Vendar smo zadovoljni, da se saj umazanih cunj znebimo.

— Razpisana je bila služba učitelja za kemijo na naši viši realki. Da vlada spoštuje narodno enakopravnost v 19. §. nove ustave, pokazati je menda hotela s tem, da je bila pri izpisu omenjene službe pristavila pogojo, da mora prosilec biti zmožen slovenskega ali katerega sorodnega slovanskega jezika. Al glejte čudo! C. k. ministerstvo je prezrlo začasnega učitelja tega nauka in to službo ravnokar oddalo trdemu Nemcu g. vitezu Pergerju, rojenemu Dunajčanu, ki ne umé niti slovenskega niti katerega slovanskega jezika, niti se ga bode učil, kakor se ga dozda ne uči nobeden nemških učiteljev. O zlati 19. §., kako te vendar ne gujejo, spoštujejo in — zavijajo! — Kdo pazi, da se tako lepo spolnuješ? Ali deželni ali državni zbor? Koliko moči ima deželni zbor, to prav so temeljite Svetčeve interpelacije pokazale ravno o oddaji učiteljskih služeb na naši realki!

— Odlične „besede“ v čitalnici došlim družbenikom Matice slovenske na čast o IV. občnem zboru, v kateri so čitalnični gospodje pevci popevali lepe pesmi, ne bomo popisovali na široko, omeniti le hočemo to, da je bila ona, kakor veliki zbor sijajen dokaz sloge med Slovenci vseh pokrajin. Temu bo pritrdil, kdor je slišal navdušeno govorjeni in navdušeno sprejeti dr. Razlagov pozdrav slovenske domovine, domoljubnih gospé in gospic in slovenskih „taboritov“. Šrčno je odzdravil pozdrav gosp. dr. Jan. Bleiweis in prisrčno govoril g. Nabrgoj iz Proseka v imenu primorskih Slovencev, ki trdno stojé kakor kraške skale za pravično reč slovensko. Ob polnoči so se štajarski gosti ločili od nas, prav zadovoljni z bratovskim sprejemom, in nadjaje se, da tudi Kranjcev in vrlih Sokolcev ne bode pogrešal ljutomerski tabor. Občni zbor in čitalnična beseda sta zopet očitno pokazala, da bratovska sloga biva med Slovenci, in na laž sta postavila strašilo, ki se je po mestu menda zlovoljno trosilo in še celó na kmete razneslo, češ, da bode velik razpor v zboru. Da bi pač zla volja nehala s poskušnjami netiti ogenj pogubnega razprtja! Čudno, da so med nami ljudje, ktere bratovska sloga bôde kakor trn v peti!

— Iz Štajarskega došli naši „Sokoli“ in drugi ne morejo dosti dopovedati, kako sijajin je bil shod (tabor) slovenskega naroda v Ljutomeru v nedeljo popoldne. Obširniši popis pustivši za prihodnji list povemo danes le to: Národa se je sešlo nad 6000 (toliko ga je štel sam ces. komisar, c. k. okrajni predstojnik gosp. Globočnik), — v angeljskem miru so se pretresale narodne stvari, ki so bile predmet skupščini; v vsem od konca do kraja je vladal najlepši red, — slovenski narod je pokazal svetu, da je zrel za politično življenje. Gosp. dr. Razlag je izvrstno vodil zbor, kteremu so govorniki bili gospodje: dr. Klemenčič, Kukovec,

dr. Zarnik, Bož. Raič, dr. Prelog in dr. Vošnjak. Izreklo se je, in to soglasno, v prvem tem taboru, da v §. 19. osnovnih državnih postav ne najde poročstva za ohranitev in gojitev svoje narodnosti, dokler

1. slovenski jezik na Slovenskem ne bode izključivo uradni jezik in dokler se ne bode v ta namen uradnikom na Slovenskem neodlagoma določil obrok od pol leta, do katerega morajo znati slovenščino v besedi in pismu;

2. dokler na Slovenskem ne bode cerkvena vlada uradovala v slovenskem jeziku in dokler ne bodo v bogoslovnicah predmeti, kateri se dozda nemški predavajo, odslej slovenski razlagali;

3. dokler ne bodo ljudske učilnice čisto slovenske, dokler ne bode v srednjih učilnicah učni jezik slovenski; nemški jezik ostane učni predmet;

4. dokler se ne bodo iz deželnega zaklada štajarskega v razmerji na število Slovencev in v razmerji njihovih prineskov napravili, podpirali in vzdrževali slovenski zavodi, na pr. realke, gospodarske učilnice itd., naj se poravnajo tudi naše reke, p. Mura in Drava itd.;

5. dokler se po postavnem poti ne združijo Slovenci v zedinjeno Slovensko z narodno upravo;

6. dokler ne bodo temu §. izvršilne postave dodane in iste djansko izpeljane.

— Te dni začne v Ljubljani izhajati nemšk političen časnik pod imenom „Laibacher Tagblatt“, kteremu oče je tukajšnji „konstitutioneller Verein.“ Kakor „Telegraf“ pravi, mu je mladi gosp. Otmar Bamberg le po imenu vrednik, pravi vrednik mu je gosp. Dežman. Program je obširen; med drugim pravi, da „hoče osebno, politično in versko svobodo“; zarad narodnosti pa ne pravi, da jo „hoče“, ampak le da „priznava veliko vrednost narodnega razvitka.“ Se ve, da bi Slovincem národno pravo le Tantalovo jabelko ostalo, ako bi narod naš zagovarjal „Tagblatt“. Cena mu je pa res tako nizka, da izdatelj lahko reče, da ga ni tukaj cenejšega lista, pa tudi drugej ne, kjer časniku ne dohaja kakošna podpora. „Tagblatt-e“ ima svet od tistega časa, ko je vlada nameravala po vseh nemških deželah „Kreuzerblatte“, po slovanskih pa „Dnevnik“, za dispositionsfondlerje. V „Laibacherici“, kateri, kakor vladnemu listu, vprihodnje ne bo več treba svojih vvodnih člankov pod nadpis „Eingesendet“ stiskati, sicer izdatelj „Tagblatt-a“ dementuje skrivno podporo in tudi dr. Keesbacher je temu prikladal v poslednji seji konstitutionalnega društva; al kolikrat so že stara in nova „Pressa“, „Fremdenblatt“ in drugi listi z debelo besedo dementovali svojo odvisnost — pa jim nihče ne verjame. Le 6 fl. naročnine na leto, ko že sami kolek iznaša 3 fl., kako je to mogoče brez pomoči dobrih prijateljev — katerih koli?

— Danes je po dolgi bolezni umrl gosp. Zalar, lastnik znane gostilnice „pri slonu.“

— Slavni dr. Jordan, vrednik „Zukunft-i“, je potovaje po Štajarskem, došel včeraj v Ljubljano.

— Dramatično društvo bo igralo 14. dne t. m. na čast dijaškemu shodu v čitalnici igri: „Ultra“ in „Filozof.“ Začetek ob 7½ zvečer.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Končan je krohot strelski na Dunaji, potihnil je vrisk za „véliko Nemčijo“ — tako silen je bil, da je primoral državnega kancelarja barona Beusta priti z Gaštajnskih toplic, da je ohladil vročino pangermanistov z govorom, v kterem med drugim pravi: „Avstrijska politika se ne sili več v zadeve